

son fogós cavall y pega corrents detrás del ciervo ferit y corrent los dos com un llamp desapareixen entre la bosecuria ab gran lladrissa de gossos. Quant se feu fosch, en vá buscava la comitiva á son senyor, y 'l príncep estraviat sens haber lograt alcansar lo ciervo ferit, en vá buscava orientar sos passos per trovar á sos acompanyants. Corria son cavall com lo vent, mes, quant mes corria, mes se allunyaba del paradero dels que á éll també buscavan.

Ja negre nit, cau son cavall rendit de fatiga. Desmuntat y en situació tan apurada toca son corn una y moltes vegadas, pero sa veu no es contestada sinó per lo ressó de las vehinas clotaradas que no fan mes que advertirlo de l' inmensa soledat que 'l rodeija. En tan apurat cas pensa en lo partit que deu pèndrer y determina pujar sobre un puig que sobre lo cel y devant d' ell se destaca com una inmensa sombra per véurer si desde allí descubreix algun medi d' orientació. Aixís ho fa y una volta al cim no veu mes que sombras y mes sombras. Toca de nou son corn y res, la veu del corn passant com una pilota per las mans de aquellas inmensas fantasmas negras que dibuixan sa caperutxa sobre un cel apagat y funest per perdrers en l' infinit espay. Aquí decau l' animós príncep y s' desvaneix. Tornat en sí fa un esforç y creu ovirar un punt lluminós que indicaria l' existencia d' alguna casa ó cabanya si no temés ser víctima d' ilusió. Pren la direcció y després de molt caminar, veu mes aprop tornar á lluhir, per éll, l' estrella del nort; s' anima redobla la marcha y després de mil entrabanchs y caigudas, fet un sant Llåtser en sas mans y peus, estenuat y rendit arrivá á la porta d' una casa ó cabanya. Truca y respón una veu de dona dient, *qui hi ha*—un pasatjer extraviat, respon lo príncep, que faréu la caritat de recullirme per passar la nit—Impossible, respón la dona aquí habita un gegant màgich que vos mataria y devoraria ab tota seguretat com ha fet ab altres, sols á mí m respecta per que 'm te per muller, per lo tant vos aconsello que vos apartéu d' aquí si no 'n voléu ser víctima quant arrivia. La paraula de màgich en saltar lo cor del príncep olvidant tots los desastres passats y los presents ab que aquella dona pretenia amenassarlo. —¿Un gegant màgich viu aquí? digué lo príncep;—sí, respón de nou la dona, y per lo bè que 'us vull vos prego vos apartéu prompte d' aquestos voltants.—De cap manera, á éll busco precisament.—Y si sou víctima de son furor? No farà tal ab mí, vinch protegit per la forsa d'